



Ірина Агапеева

ЖІНОЧЕ ЩАСТЯ

Жіноче щастя

Ірина Агапєєва

Еліза — ідеальна дружина багатого та самовпевненого Дениса. Гарна лялька, розкішна маріонетка, яка одного дня вирішує: з неї досить. Розриваючи пута, Еліза починає жити. Випадкова зустріч із привабливим незнайомцем Алексом стає для неї точкою неповернення. Взаємна пристрасть нестримною хвилею накриває коханців. Еліза нічого не знає про Алекса, хоча його поява в її житті не випадкова... Він — нащадок давньої династії. Та чому працює звичайним поліцейським? І з якої причини Елізі варто остерігатися його проникливого, манливого погляду?..

Ірина Агапєєва

Жіноче щастя

Р^{оман}



Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2020

© Агапєєва І. Д., 2020

© Depositphotos.com / lenetssergey, Ondrooo, prostooleh, обкладинка,
2020

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання
українською мовою, 2020

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє
оформлення, 2020

ISBN 978-617-12-8013-7 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Агапєєва І.

А23 Жіноче щастя : роман / Ірина Агапєєва. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2020. — 272 с.

ISBN 978-617-12-7928-5

Еліза — ідеальна дружина багатого та самовпевненого Дениса. Гарна лялька, розкішна маріонетка, яка одного дня вирішує: з неї досить. Розриваючи пута, Еліза починає жити. Випадкова зустріч із привабливим незнайомцем Алексом стає для неї точкою неповернення. Взаємна пристрасть нестримною хвилею накриває коханців. Еліза нічого не знає про Алекса, хоча його поява в її житті не випадкова... Він — нащадок давньої династії. Та чому працює звичайним поліцейським? І з якої причини Елізі варто остерігатися його проникливого, манливого погляду?..

УДК 821.161.2

Дизайнер обкладинки *Олексій Безруков*

Частина 1

Людина є не тим, що вона про себе думає, а тим, що приховує.

Андре Моруа

1

Дощ не зважав на чужий сон. Він застукотів по даху, затарабанив по бляшаних стоках для води, заходився битися у вікно. Такий дощ був передвісником зими. Тільки починало світати, сіре небо навівало сум, у дворі туди й сюди літало листя, і все, що можна було розгледіти за вікном, зовсім не викликало бажання вийти назовні. Хотілося загорнутися в ковдру та проспати негоду аж до самої весни, тепла й довгоочікуваного сонечка.

Ну й туга. Звідки такий сум? Це просто день такий, чи знову повернулася депресія? Еліза більше не змогла заснути і з думкою про чашку чаю встала з ліжка — обережно, щоб не розбудити чоловіка, який спав поруч.

Нещодавно вона зауважила, що якомога більше відтягує зустріч із ним. Байдуже, про що йшлося, чи про ранкове пробудження, а чи про похід магазинами, вона однаково не прагнула побачитися з чоловіком якомога швидше. Денис викликав у неї здебільшого страх. Як розумна жінка Еліза усвідомлювала, що неправильно почувати до власного чоловіка такі емоції, але щоразу, як той несподівано з'являвся на порозі будинку, спальні або ванної кімнати, вона, непомітно для нього, але досить відчутно для себе, здригалася.

Еліза вибралася з-під ковдри, і її ноги потонули у м'якому килимі. Попри всі думки про нинішній свій стан, жінка не змінила переконання, що життя в достатку та дорогі речі навколо допомагають скрасити самоту і незадоволеність. Килим м'яко й ніжно пестив

ступні, ліжко не видало жодного скрипу, навіть матрац не прогнувся — ніщо не завадило міцному сну Дениса. Жінка зачинила квартиру, і в кімнаті стало тихо. Будинок ще не опалювали, й у ньому було холодно, а зважаючи на те, що всі спали, ще й темно.

Нечутно прослизнувши до ванної, Еліза вдягнула довгий, аж до п'ят, теплий халат. Так само тихо вона спустилася на кухню й аж тоді зітхнула на повні груди, бо у спальні, біля чоловіка, призначеного Всевишнім захищати її, відчувала таку тривогу, що забивало подих.

Еліза заварила чай: жодних пакетиків у чашці, а тільки порцеляновий чайник для заварювання та вишуканий чай. У гарну чашку із сервізу вона поклала шматочок лимона і, коли нарешті налила собі ароматного напою, до якого звикла так, що не мислила без нього свого існування, відчула, що настрої нарешті покращився, а дощ за вікном більше не здається передвісником біди.

Жінка сіла на широке підвіконня і, надпиваючи маленькими ковтками гарячий чай, подивилася за вікно. Вчора вони не занесли в дім садові меблі — круглий столик з чотирма кріслами, і тепер вітер розкидав їх по веранді. Втім, не так... Стіл залишився стояти на своєму місці, зате крісла ніби посварилися з ним: одне відвернулось у протилежний бік, два інші, тримаючись разом, відсторонилися й наче лаштувалися ось-ось зістрибнути зі сходів, а четверте взагалі валялося у віддаленому кінці веранди. Еліза дивилася на ті крісла, і в її свідомості завирували якісь, співзвучні з її справами, образи. Але... як казала мама, вона надто багато фантазує, щоб сприймати серйозно власні асоціації.

Стільці нагадали їй компанію на ранок після галасливої вечірки, й Еліза подумки пожалкувала, що у них удома таких вечірок не буває ніколи.

На сьогодні вона запланувала багато справ, але всіх їх перекреслив дощ. Жінка побоювалася, що Денис не поїде до міста, як намислив учора, а залишиться, щоб провести день із нею. Провести так, як вважає за потрібне, але з певністю, що чинить так для загального блага, й жодного разу не засумнівавшись, що їй хотілося б чогось іншого. Мама була б у захваті. Вона завжди мріяла про чоловіка, який вирішував би все сам, даючи змогу відключити мізки та створивши із себе щось на кшталт релігії — живого припису догм, саме лише бездумне дотримання яких повинно би було зробити жінку щасливою.

Еліза не помітила, як минула година. Жінка давно допила чай і тепер стискала в руках порожню чашку. Почулося легке клацання — прокинувся Денис. Він щоразу потягувався до хрускоту в суглобах, і від цього звуку вона щоразу здригалася. Еліза легко ковзнула з підвіконня, підібралася, ставши натягнутою струною, і ввімкнула кавоварку. Вранці Денис надавав перевагу каві. Це єдине, що можна було подавати йому без зайвих церемоній, зі звичайної самотньої чашки, яка не мала сестер по сервізу.

Коли Денис зайшов до кухні, на нього чекала ароматна кава, еліксир гарного настрою й енергії. Еліза із завмиранням серця очікувала на чоловіка: в костюмі — вирушить до міста, в халаті — залишиться вдома. Аромат одеколону, що долетів до жінки набагато раніше за появу Дениса в кухні, дав знати: він поїде.

— Здрастуй, Елізо. Ти так рано встала сьогодні. — Денис поцілував дружину в щоку.

— Здрастуй. Мене розбудив дощ.

Денис завжди говорив так манірно, і вона з часом перейняла його манеру розмовляти, чим викликала захват у матері.

— От негідник. — Денис сьорбнув кави. — У мене на сьогодні призначено важливу зустріч. Я радо побув би з тобою, згаяв би цей похмурий день.

Дружина зітхнула:

— Треба, то треба. Ти будеш снідати вдома? Я б щось приготувала.

Денис підняв руку і подивився на годинник. Звичний жест ділової людини.

— Ні, люба. Я поїду. Невідомо, що зробив дощ із дорогою, а мені ніяк не можна запізнитися. Приїду в місто раніше, поснідаю в кафе.

— Добре, як скажеш.

Денис поставив спорожнілу чашку і, підступивши до дружини, притиснув її до свого солідного торсу та розсунув поли халата.

— Може, встигну? Швидко?

Еліза знала, що питання чоловік ставить сам собі, аж ніяк не їй, і промовчала. Вона була тією, ким повинна бути, — дружиною, тому давно не брала участі в обговореннях чоловікових рішень.

— Ні, не встигну, — із жалем промовив Денис. Він нахилився і вкусив її за груди, не так, щоб залишився синець, але досить боляче, у

відповідь на що Еліза посміхнулася: нічого затримувати його, нехай їде, нехай їде.

Відпустивши дружину, Денис моментально забув про неї, зосередившись на майбутній зустрічі, на паперах, які мав підготувати його помічник, і пошуку ключів від машини...

— Зачини за мною, — кинув він дружині.

Це було зайвим: вхідні двері зачинялися самі, але дружина повинна проводити й зустрічати чоловіка. Це істина, що не потребує доказів.

Вона поквапилася провести чоловіка, затримавшись на кілька секунд у дверному отворі та дозволивши дощу і вітру показати їй негоду надворі. Сире повітря пахло смутком, дощ хлюпав в обличчя крижаною водою, а вітер заходився шарпати за поли халата.

— Скажи, щоб почали топити! — гукнув Денис від входу до гаража. — Зачинися, бо застудишся.

Еліза кивнула і зачинила двері. Напевно, вона повинна бути вдячна долі за те, що їй не потрібно йти в дощовий ранок в офіс, повинна дякувати Денису, що це він їде заробляти гроші, а вона може присвятити весь день материнству та підтримці затишку в їхньому розкішному замиському особняку.

А ось і воно — щастя. Еліза всміхнулася: на кухні сидів її син і спадкоємець Дениса, гордість сім'ї та сполучна ланка між такими різними людьми, як вона й Денис.

— Доброго ранку, синку, — вона поцілувала його в маківку.

— Тато вже пішов? Я знову не встиг? — дитина була ладна розплакатися.

— Пішов. Але ж у тебе є матуся. — Еліза спробувала обійняти синопка, та він її відштовхнув.

— Хочу їсти, — усім своїм виглядом хлопчик виказував невдоволення.

— Гаразд. Пластівці з молоком?

— Фу, знову?

— А що б ти хотів? Омлет?

— Я ненавиджу яйця.

— Можу зварити кашки.

— Фу-у-у-у-у, — малюк завередував і взявся вигинатися.

«Коли ж прийде куховарка? — подумала Еліза. — Перед нею він так не кривляється».

У дитячому садку прорвало трубу, тож вона розуміла, що тепер доведеться цілий день розважати сина, відклавши свої справи.

— Хочу їсти! — скандував Адам.

— Може, будеш оладки?

— Ти несмачно робиш.

— Тоді зачекаємо на куховарку.

— Я хочу їсти! — заволатала дитина.

Еліза спокійно насипала в тарілку пластівців, залила їх молоком і поставила перед сином:

— Хочеш їсти — їж, не хочеш, то чекай на Марину.

Вона демонстративно відвернулася й почула, що Адам узяв ложку і став їсти пластівці.

Молода жінка привітала себе з початком нового дня.

2

Еліза піднялася нагору, щоб переодягнутися та причепуритися. Вона дозволяла собі домашній одяг лише рано-вранці, до того, як її могли побачити інші. Перед приходом прислуги Еліза обов'язково одягала плаття, робила зачіску та накладала легкий макіяж. У гардеробі на неї чекали ряди розсортованих за кольором суконь. Вона надовго затрималася перед шафою, не так обираючи вбрання, як розмірковуючи про щось, туплячись на нього. Напевно, не май вона стільки суконь, вибір був би очевидним, як і збільшення, відтак, вільного часу, але іронія полягала в тому, що, на думку довколишніх, часу в неї й так предостатньо.

Пролунав телефонний дзвінок, але Еліза відхилила виклик: зараз не до розмов. Вона вибрала нарешті тепле чорне плаття, досить стримане, хоч і по фігурі. Довге волосся зібрала у високу зачіску, одягнула маленькі діамантові сережки й подумала: «Ну ось, тепер можна йти вражати куховарку». Попри це, насамперед пройшла до синовій спальні: хлопчик уже поїв, напевно залишивши після себе брудну тарілку й розлите молоко, але Денис забороняв змушувати Адама мити за собою посуд і прибирати зі столу.

— Це негідне чоловіка заняття, — говорив він. Потім обов'язково вставляв репліки про прислугу та про те, що до високого становища

потрібно звикати з дитинства. Еліза перестала сперечатися вже давно, навчивши й себе не зважати на такі чоловікові висловлювання.

Адам повзав підлогою з іграшковою машинкою, гудів, гарчав і пирхав, достоту як справжня поламана вантажівка.

— Потрібно одягнутися й умитися, — сказала Еліза малому.

Хлопчик навіть не повернув голови, продовжуючи гарчати.

— Адаме?

Жодної відповіді. Еліза не знала, як виховувати сина: те, що жінка вважала прийнятним, таким не вважав Денис, який сам, одначе, не мав ані часу, ані бажання займатися сином.

— Адаме, ти повинен одягнутися й умитися, — із притиском повторила Еліза. — До садка ми сьогодні не поїдемо, ти побудеш удома.

— Чому? — Адам нарешті відклав машинку.

— У вашому садку потоп.

— Через дощ?

— Ні, прорвало трубу.

— Ми підемо гуляти? У дощовику та гумових чоботях? Я зможу бігати по калюжах.

— Для цього потрібно одягнутися й умитися.

— Гаразд. — Відкинувши машинку, Адам радісно підскочив і побіг до ванної. Еліза ж тим часом обрала йому костюм — теплі штани й светр.

Тільки зійшовши вниз з Адамом за руку, вона зрозуміла, що сама одягнена недоречно для прогулянки під дощем, але підніматися нагору й переодягатися не стала.

— Доброго ранку! Куди ви зібралися за такого дощу? — з кухні виглянула куховарка.

— Доброго ранку, Марино. Йдемо на прогулянку.

— Я взую гумові чоботи й буду бігати по калюжах! — захоплено повідомив Адам.

— Зрозуміло, — всміхнулася Марина. — А я поки що приготую тобі яблучний пиріг.

— Добре, — Адам поважно кивнув головою, наслідуючи батька.

Еліза взула гумові чоботи собі й синові, накинула яскраво-жовтий дощовик і майже такий самий одягла на сина.

— Ну що, в дорогу? — запитала вона, відчиняючи двері на холодний мокрий двір. — Марино, скажіть Петру, щоб увімкнув опалення.

— Добре, пані.

Дощ зі зливи перетворився на мряку, і, щойно Еліза призвичаїлася й кілька разів вдихнула свіже повітря, їй стало добре та спокійно. Адам же збіг із ганку, метнувся до калюжі, зупинився, щоб підняти палицю, й, озброївшись отак, приготувався до подорожі. Випробовуючи на міцність гумові чобітки, він зупинявся в кожній калюжі й аж захилювався захватом, коли та виявлялася глибокою.

Малий був зайнятий собою, тому Еліза розслабилася і просто повільно йшла вперед розмитою дорогою. Попереду виднівся густий ліс, що, ввібравши вологу, поважчав і різко пахнув хвоєю та мокрою землею.

— Мамо, ми підемо до лісу?

— Ні, синку. Там надто мокро зараз.

— Але мамо...

— Ні, Адаме.

— Ти завжди така! — Адам набурмосився та схрестив руки на грудях.

Але за хвилину він забув образу:

— Мамо, глянь!

Попереду на дорозі стояв яскраво-червоний автомобіль, незвичний для їхніх місць: зі сторонніх мало хто завертав сюди, місцеві ж не їздили на таких машинах.

— Побігли дивитися? — Адам рвонув уперед.

— Адаме, стій!

Але цей хлопчисько завжди робив те, що хотів. Він помчав до привабливої червоної машини, тож Елізі нічого не залишалося, як поквартитися слідом за сином.

Навіть із відстані ста метрів Еліза зрозуміла, що авто загрузло. (Це був звичайний передньопривідний седан, а їхню дорогу міг здолати тільки позашляховик, на якому, до речі, пересувався Денис.) Біля машини стояв чоловік з телефоном у руці, коло якого вже крутився Адам, захоплено розглядаючи вибоїну, утворену буксуванням коліс.

— Мамо, він застряг, — радісно випалив Адам.

Уникнути розмови з незнайомцем не випадало, тому Еліза наблизилась і привіталася:

— Доброго ранку.

— Доброго. — Елізі здалося, що чоловік намагався надати голосу приязного звучання, але йому це не вдалося.

Незнайомець мав на собі темну непромокальну куртку, а на голові — капюшон, який повністю затуляв обличчя. Голос його звучав якось глухо, й Еліза відчула тривогу. Останнім часом вона дедалі частіше почувалася тривожно поруч із чоловіками, особливо незнайомими. Що тут робить ця людина? Занадто рання пора. Та й чоловік очевидно нетутешній, якщо приїхав на такій машині й загруз у першій же калюжі.

Незнайомець не намагався підтримати розмову, що здалося Елізі неввічливим. Вона й сама не прагнула знайомства, але позаяк він порушив плин їхнього розміреного життя, опинившись, так би мовити, на її території, то повинен був хоча би пояснити, хто він і що тут робить.

— Проблеми з автомобілем? — запитала Еліза.

— Як бачите. Але не хвилюйтеся, я викличу допомогу. Просто занадто рано, телефон служби мовчить.

— Я можу повернутися додому й попросити кого-небудь з чоловіків допомогти вам. Хоча... на такій машині далеко ви тут не заїдете: щойно задощить, дороги геть розмиває.

— Це я вже зрозумів. На жаль, мене ніхто не попередив. Я взяв цю машину напрокат.

— А куди ви, власне, прямуєте? Можливо, ви заблукали? Далі дорогою немає нічого, крім нашого особняка.

— Я шукаю будинок Френкеля. Мій джипієс привів мене сюди.

Еліза з подивом глянула на незнайомця.

— Усе правильно, будинок Френкеля стоїть за кілометр від нашого маєтку. Однак він занедбаний. Там уже давно ніхто не живе.

— Я... орендував його.

Еліза неймовірним зусиллям волі притлумила вигук: «О Боже! Навіщо?» й промовчала — йшлося не так про пристойність, як про уроки, подані життям. Тож вона просто кивнула, ніби погоджуючись, що обставини таки вимагають її участі, оскільки чоловік збирається стати сусідом.

— Тоді я негайно скажу допомогти вам з машиною.

Напевно, Еліза мусила би запросити його в дім, пригостити кавою та зав'язати світську бесіду, але не зробила так через страх: недовіра до чужинця посилилася, щойно вона дізналася про його дивний вчинок.

— Адаме, нам треба повернутися.

— Ну мам... — запротестував син.

— Ми повинні сказати Петрові, щоб він допоміг цьому панові з машиною.

— Можна я залишуся тут?

— Звісно, ні! — вона відповіла надто різко, бо навіть Адам підняв голову, вловивши неспокійні нотки у матиному голосі.

— А можна я прийду з Петром?

— На вулиці дуже холодно. Прогулянок під дощем на сьогодні досить.

— Я пришлю нашого працівника, — сказала Еліза чоловікові.

— Буду дуже вдячний, — кивнув той, так і не показавши свого обличчя.

Дощ, звісно, виправдовував капюшон, напнутий аж до брів, але заради ввічливості незнайомиць міг би й відтягнути його трохи назад.

Еліза подумала, що чоловік таки дивний. Утім, так вона думала майже про всіх: складно знайти людину, щодо якої ти так не вважаєш, бо кожен викликає якісь запитання, робить учинки чи має звички, що тобі неприємні. Еліза звикла думати так, і радше навіть цей дивний чоловік є більш нормальним, аніж той, хто був би їй до душі. Вона засміялася: «Якщо подумати, то й сама я жахливо дивна».

— Чого ти смієшся? — здивувався Адам, який умів не помічати її, коли треба, зате, коли не треба, бачив кожну дрібницю.

— Та так, подумалося.

— Розкажи.

— Ти не зрозумієш.

— Розкажи-и-и-и...

— Припини, Адаме.

Хлопчик негайно образився, склав руки на грудях і, насупившись, рушив уперед. Еліза не звернула на це уваги. Її думки полонив незнайомиць, який вирішив орендувати будинок Френкеля.

Життя в заміському особняку було надто відособленим. Еліза не зовсім розуміла бажання чоловіка сховати її від світу в цьому маєтку. Так, він розкішний, так, він належав батькам Дениса, і так, вони не могли б дозволити собі такий будинок у місті, але Еліза не бачила сенсу сидіти самотою за містом, тоді як ані постійно зайнятого справами Дениса, ані Адама, який відвідує дитячий садок у місті й наступного року піде до школи, майже весь день немає вдома.

Загалом роль Елізи полягала не так у збереженні сімейного вогнища, як у тому, щоби бути самотньою. Їй здавалося, що Денис отримує від цього задоволення: дружина повністю залежить від нього, не має змоги ні з ким бачитися й живе лише очікуванням на зустріч із ним, а він, живучи своїм життям поза домом, міг за бажання змінювати оточення. Зручно.

Гм, що він скаже на те, що по сусідству житиме незнайомиць?

3

Еліза не ввійшла в дім, а відразу попрямувала до сараю з дровами, сподіваючись знайти там Петра.

Петро мав вигляд типового сільського дядька: міцний, з кучмою густого волосся, широкими бровами та поглядом спідлоба. Він ходив перевальцем, що виказувало його сільське походження навіть більше за той погляд. Петро ніколи не дивився Елізі в очі, тупився куди завгодно, аби не на господиню, тож вона часто запитувала себе про причину такої поведінки? Боїться її? Чи просто взагалі недолюблює жінок?

Еліза не помилилася: Петро носив дрова на розпал.

— Доброго ранку, Петре, — привіталася Еліза.

Адам крутився поряд. Він спробував видертися на гору дров, але на півдорозі ковзнув униз, опинившись у грязюці й отримавши поліном по голові. Падіння анітрохи не збентежило хлопчика: він одразу задер голову вгору, вишукуючи спосіб подолати неприступну гору дров.

— Адаме, припини негайно.

Хлопчик і вухом не повів.

— Доброго ранку, пані, — Петро розглядав Адама, як завжди, уникаючи погляду на господиню.

— Там на дорозі чоловік. У нього машина загрузла в багнюці. Ти не допоміг би йому?

— Що за чоловік?

— Звичайний чоловік.

— А що йому робити там? На дорозі? За такої негоди? — продовжував дивуватися Петро.

— Він орендар. Оселиться в будинку Френкеля.

Петро вперше подивився на Елізу, витріщивши очі.

— У тому страшному будинку?! Та як же він там жити буде?

— Страшному будинку? Мамо, чому страшному? — почувши Петрові слова, Адам захоплено застрибав на місці гумовим м'ячиком.

Еліза ні поглядом, ні словом не зреагувала на синові запитання.

— Петре, облиш верзти дурниці. Піди й допоможи. Заразом дізнаєшся, як там і що.

— Е-е-е-е, так, звісно. А як же розпалювання?

— Померзнем ще трохи. Не лишати ж бідолаху напризволяще.

— Добре, пані, — закивав Петро і мало не підтюпцем подався в бік дороги. Мабуть, цікавість з'їдала не тільки Елізу.

Та ж, провівши Петра поглядом, заквапилася додому: сльота добряче вимордувала.

— Адаме, ходімо швидше.

— Я хочу гуляти.

— Додому, ну ж бо, інакше застудишся.

Направду Адам і сам хотів додому, але патологічна впертість змушувала його завжди говорити «ні» й опиратися до останнього. Еліза не мала наміру сперечатись із сином, тому просто зайшла в дім і вже звідти побачила, що хлопчик, покинувши все, побіг за нею.

На порозі матір із сином огорнули аромати яблучного пирога та кориці. Отож, щойно Еліза роздягла Адама й роздяглася сама, вони обоє рушили на кухню — на цей момент найтепліше та найбільш затишне місце в будинку.

— Куди це Петро подався?

— Ми зустріли на дорозі чоловіка. Його автомобіль загруз у багнюці, і я попросила Петра допомогти йому.

Марина розливала по чашках гарячий чай.

— Якого чоловіка? Оце так новина!

— Той чоловік орендував будинок Френкеля! — вигукнув Адам.

Марина ахнула.

— Отакої! — вона глянула на Адама, проте більше не озвалася жодним словом.

Звично швидкими рухами жінка взялася накривати на стіл. За відсутності господаря вона могла не церемонитися: Еліза полюбляла випити чаю на кухні, а Адам терпіти не міг їсти в їдальні самотою, бо був охочий послухати розмов, погрітися в теплі та скуштувати приготованих Мариною смаколиків. Отож і тепер хлопчик із насолодою відкусив великий шматок яблучного пирога.

— Так, це дивно, — визнала Еліза.

Марина поставила й перед господинею тарілку з тоненькою скибочкою пирога. Знаючи її, вона відрізала зовсім небагато, але Еліза однакового відчула, що переступає через якісь свої внутрішні бар'єри. Утім, так жінка почувалася завжди, перш ніж потішити себе якоюсь випічкою.

— Він майже не солодкий, пані, — сказала Марина.

— Дуже солодкий, смакота, — заперечив Адам.

Еліза кинула на пиріг недовірливий погляд.

— Це ж яблука, — наполягала Марина.

Еліза відламала виделкою невеликий шматочок і поклала до рота. Пиріг був неймовірно ніжний і надзвичайно солодкий. Жінка відразу відчула докори сумління: щоразу, коли їй смакувало, внутрішній голос брався торочити, що це шкідливо. Такі переконання формували в ній змалечку, тож Еліза завжди вважала, що їжа повинна бути прісною, несмачною та легкою.

Нещодавно вона стала ламати усталені стереотипи про те, що для неї добре, а що погано.

Марина чистила картоплю, краєм ока наглядаючи, як господиня їсть пиріг. Коли молода жінка все ж доїла його й запила чаєм, Марина зітхнула: не доведеться викидати харчі. Давним-давно, коли Еліза тільки оселилася в цьому будинку, Марина щовечора зі сльозами на очах шпурляла у смітник смачні страви, приготовані на втіху молодій господині. Останнім часом в Елізі відбувалися зміни, зовсім невидимі для її чоловіка, зате просто очевидні для спостережливої Марини.

Кілька років тому, коли Еліза тільки почала зустрічатися з Денисом, він постійно її дивував. Був галантним, незмінно всміхненим і спокусливим, жартував і розповідав цікаві історії. Одного разу вони, напідпитку й закохані, приїхали до Дениса посеред ночі. Чоловік розпалив камін, і вони сиділи перед ним, обіймаючись і радіючи близькості. Зненацька за вікном пролунав гуркіт грому, і вікно розчахнулося, впускаючи в дім подув холодного вітру.

Еліза, скулившись від холоду, подумала: «Як добре! Камін, тепло, затишок, поруч турботливий чоловік...»

— Яка сьогодні страшна ніч! — сказав тоді Денис. Він щойно встиг зачинити вікно, як різкий порив вітру розчахнув його знову.

— Так, такої ночі, як то кажуть, господар собаку надвір не вижене.

— А в нас кажуть, що будинок Френкеля розбушувався, — якось геть таємничо промовив Денис.

— Що це означає? — запитала пошепки Еліза, зачаровано дивлячись на майбутнього чоловіка.

— Ти точно хочеш знати? — поцікавився Денис.

— Так, — Еліза почувалася заінтригованою.

— Ну, добре. Слухай тоді, — Денис надав голосу приглушеного звучання. — Трохи поодаль від нашого маєтку, десь за кілометр звідси, стоїть іще один особняк. Зараз там ніхто не мешкає, як і вже досить багато років. А колись давно господарі того дому були дуже багатими й відомими людьми, тож будинок завжди повнився людьми — і гостями, і членами родини. Ніхто до ладу не знав, звідки у Френкеля такі величезні статки, але позаяк незручних запитань у наших колах не ставлять, це залишалося таємницею.

Згодом у маєтку почали траплятися нещасні випадки, і він обріс історіями про привидів, полтергейстів й усяке таке. Подейкували, що особняк стоїть на перетині світів і часом, у такі ось ночі, стає провідником для нечистої сили (прислуга обожнювала переповідати такі історії).

А потім у Френкелів пішла чорна смуга. Молодь роз'їхалася, і після смерті старого Френкеля будинок занедбали. Батьки припускали, що спадкоємці неодмінно продадуть його або ж у ньому хто-небудь оселиться, але цього так і не трапилося. Куди ж поділися всі Френкелі,

я не знаю, тож, гадаю, усі байки про маєток є частиною місцевого фольклору.

— А ти сам бачив щось потойбічне?

Еліза не сприймала серйозно фантастичні історії, але, сидячи вночі біля каміна в замиському будинку на узліссі, була не проти їх послухати.

— Не повіриш, але так. Я на той час був зовсім хлопчиськом. Ми тільки-но переїхали сюди з Європи. Батько тоді підрядив на роботу кількох працівників для облаштування прибудинкової території. Один із них був ще тим ледащо, він міг годинами розважати мене різними побрехеньками, аби не носити пісок і не корчувати пеньки.

Отож, якось розговорившись, він розбавкав про старий маєток, який майже років десять стоїть упорожні, та про те, що нібито у грозу він оживає і з нього долинають голоси, бо, мовляв, там чорти бенкетують. Щось таке.

Я був освіченим хлопчиськом і не повірив жодному почутому слову. Але думка, що десь у лісі є занедбаний будинок, не давала мені спокою: мені здавалося неймовірною пригодою потай піти з дому на пошуки таємничого особняка. Я дуже боявся, що розповідь того працівника виявиться вигадкою, але яке ж було моє здивування, коли я й справді вийшов до старого маєтку.

Будинок мав зловісний вигляд, хоча зараз я припускаю, що то був плід моєї надто розвиненої як на десять років уяви. Звісно ж, я хотів довести собі, що не боюся нічого на світі, тому почав наближатися до дому, насвистуючи й удаючи, що мені байдуже. Будівля виявилася замкненою, і хай як я намагався знайти відчинене вікно або якийсь лаз у підвал, потрапити досередини не зміг.

Залишався останній варіант — розбити вікно, на що я не зважився. Будинок стояв безмовний, зарослий плющем, але в іншому це був просто будинок, який досить добре зберігся. Того дня я пішов ні з чим.

Пізніше я згадав: отой ледар говорив, що будинок оживає в грозу. Тоді я щодня став читати прогноз погоди і, коли нарешті задощило, помчав до дому Френкеля.

Біля будинку я зупинився й утупився у його темні обриси. Небо затягло хмарами, навкруги залягла майже нічна темінь, а вітер шарпав буки за моєю спиною. Крім цього, нічого надприродного не відбувалося.

Я змокнув до нитки й змерз. Одначе додому не квапився: знав, що там на мене чекає прочухан від батька за «безвідповідальний учинок».

І тут це сталося. Будинок раптом справді ожив. Він закліпав усіма вікнами, немов передаючи комусь послання азбукою Морзе. Я злякався до чортиків. За хвилину миготіння припинилося, але світло у вікнах не згасло. На другому поверсі я побачив темний силует, що чітко проглядався на тлі освітленого вікна. Мене ніби паралізувало від жаху.

Несподівано світло зникло. Навколо знову запанувала темрява. Але тепер вона здавалася мені моторошною, у кожному русі дерев ввижалися привиди й монстри, а будинок більше не був занедбаним, я знав, що там хтось є. Тому що духу вшкварив додому, геть забувши про батьків гнів.

Я влетів до вітальні, заляпавши брудом килим, тремтячи та цокаючи зубами, бо вода збігала з мене струмками. Попри це, батьки не стали мене лаяти, коли я зізнався, що був біля старого будинку.

На моє здивування, батько не заперечив, вислухавши мою розповідь, ще й додав, що Френкелі роз'їхалися з маєтку саме тому, що там почало коїтися щось дивне.

Загалом у нашій місцині пліткують, що це будинок Френкеля викликає грозу, що, мовляв, його мешканці час від часу починають свої забави, від яких тремтять небеса. Хай там як, а люди оминають той будинок. Цікаві підлітки, може, й навідувалися б туди, якби не значна віддаль від міста. Сьогодні мало хто взагалі знає про занедбаний маєток.

— Виходить, що, крім твого та будинку з привидами, інших будівель поблизу немає?

— Виходить, так, — Денис витріщив очі, щоб налякати Елізу.

— І ти не боїшся? — дівчина втягнула голову у плечі.

— Ні. Я багато років тут живу, і ніяких привидів жодного разу не зустрічав. Навіть якщо в тому домі щось і є, воно не вистромлює носа за його межі. Тут ми у безпеці.

— А що ж сталося з мешканцями будинку?

— Так, зараз пригадаю... Стара Френкель раптово померла на сходах. Це, насправді, не було б дивовижею, адже вона мала понад вісімдесят, але говорили, що останніми роками жінка не вставала з ліжка, то чого ж тоді пішла кудись уночі? І так, тієї ночі шаленіла гроза. Потім молодий племінник, який гостював у Френкеля, впав з

тих самих сходів і зламав собі шию. Ще був садівник... не пам'ятаю точно, що з ним сталося, але теж щось таке. Останньою була історія про зниклу безвісти прибиральницю, яку найняли поряdkувати в уже спорожнілому особняку. В агентстві жінці дали ключі та вирядили прибрати будинок, звідки вона не повернулася. За кілька днів агентство стало її розшукувати. Його представники приходили до нас, ставили запитання. Як мені відомо, жінку так і не знайшли. Цілком імовірно, що особняк Френкеля тут ні до чого. Але факт, що прибиральниця зникла, покинувши посеред вітальні швабру з відром, залишається фактом. Люди провели паралель — усі загадкові речі траплялися саме в грозу. У всякому разі так мені розповідав батько.

— Це неймовірно цікаво. Справжня історія з привидами.

— Ти така дурненька, — поблажливо промовив Денис і поплескав Елізу по плечі.

Дівчина пропустила Денисові слова повз вуха. Цього разу не тому, що звикла до таких мимовільно кинутих фраз, а через те, що перед її внутрішнім зором продовжував стояти химерний будинок. Увесь вечір вона не могла позбутися думки подивитися на маєток, та наступного дня, дізнавшись, що завагітніла, захопилася новою звісткою й уже не згадувала про своє дивне бажання. Не згадувала до сьогоднішнього дня...

Підперши рукою голову й дивлячись за вікно, Еліза розмірковувала: «Цікаво, як просуваються справи у Петра та незнайомця? Дивний усе ж таки тип, навіть не відрекомендувався». Вона сподівалася, що Петро запитає у нового сусіда його ім'я.

— Як ви вважаєте, Марино, чи запрошувати мені цього чоловіка в гості?

— Я поняття не маю, як сучасна людина може оселитися в тій хаті. Там же, напевно, безлад повний. І як такого кликати у пристойний дім?

— Він мав досить респектабельний вигляд: хороша машина, дороге взуття. До того ж ми зовсім не знаємо, в якому стані маєток.

Марина недовіжливо похитала головою:

— Вам видніше. Гадаю, варто почекати кілька днів. Відправимо до нього Петра на розвідку. Може, він запросить когось із міста вести господарство? Тоді ми все дізнаємося.

— Так, мабуть, ваша правда. Поспішати точно не варто.

— Можливо, господар у курсі?

— Сумніваюся. Він сказав би мені.

Марина поклала на деко качку, присипала її спеціями й узялася різати яблука. Адам, який з'їв другий шматок пирога, раптом почав чхати.

— Мамо, я хочу піти погратися.

— Ну, йди.

— Я хочу з тобою.

— Може, ти сам?

— Ні. Мені самому нудно.

— А що ми робитимемо?

— Я буду Робокон, а ти — злочинець.

Еліза закотила очі. Вона терпіти не могла отакі дурнуваті ігри з сином. Так, її гризли докори сумління, але через те вона не стала любити такі забави більше. От якби у неї була дочка! Вони б гралися ляльками, шили б сукні, змайстрували б гарний ляльковий будинок і облаштовували його...

— Мам, ходімо.

Уже на виході з кухні Еліза зловила себе на думці, що хоче, аби завтра Адам усе ж вирушив до дитячого садка.

Ближче до обіду Еліза зрозуміла: у будинку нарешті стало тепло. Отже, Петро розпалив піч. Еліза ховалася від сина за фіранкою: вона не випадково обрала це місце, їй було страшенно цікаво побачити автомобіль сусіда, що проїжджатиме повз. За цим заняттям було не так нудно стирчати тут, однак Адам досить швидко знайшов її й «заарештував злочинця».

Коли хлопчик утомився, а Еліза, відтак, змогла звільнитися з його полону, вона посадила сина дивитися мультфільм, а саме вирішила провідати Петра. Їй не довелося виходити на вулицю, тому що той сам прокрався на кухню, щоб перекусити бутербродами з кавою.

— Як успіхи?

Еліза бачила, що від її запитання Петро мало не вдавився, але вдала, що не помітила його збентеження.

— Га? — Петро не знав, що відповідати.

— Я помітила, ви розтопили піч.

— Ага.

— А як щодо нашого нового сусіда? Ви допомогли йому?

— Так, довелося поморочитися, пані. Сподіваюся, він благополучно добереться.

— Ви дізналися його ім'я?

— Е... ні. А треба було? Він не дуже балакучий.

Еліза промовчала. Вона не звикла ділитися своїми побоюваннями з прислугою, як, зрештою, з будь-ким. Те, що незнайомець і Петрові здався потайною людиною, її не потішило. Навіщо чужинець приїхав сюди? У таку віддалену місцину? Так, безперечно, влітку тут просто фантастично, але зараз, такої пори? Що взагалі там можна робити? Тривожні думки полонили Елізу: вона не хотіла змін у її начебто впорядкованому світі. Будь-які зміни однозначно були ворожими.

— Добре, Петре. Смачного.

Петро кивнув і схилився над тарілкою.

Зверху Елізу вже кликав Адам, наполегливо повторюючи:

— Ма-а-ам, ма-а-а-ам...

— Іду! — гукнула Еліза.

Як завжди в ті дні, коли син залишався вдома, на Елізу накотила хвиля депресії. Жінка навчилася боротися з депресивними нападами, вони ставали дедалі рідшими, але від самої думки, що їй знову доведеться перетворюватися на Бетмена або злого чаклуна, робилося тоскно. Ну, не тішили її ігри із синочком, ну, не могла вона зображати захват і дико реготати, коли їй на голову одягали мішок або змушували ховатися за фіранкою з пістолетиком у руці.

Еліза із задоволенням малювала, вирізала та ліпила з пластиліну, але, на жаль, Адамові зовсім не подобалося так проводити час. Колись жінку невимовно гнітило те, що єднання з дитиною так і не сталося, що вона не відчувається *матір'ю* до мозку кісток і не спромоглася покласти все своє єство на вівтар материнства.

Вона боялася про це комусь сказати, постійно відчуваючи німий осуд власної матері, косі погляди Дениса та відверто сумні кивки знайомих матусь.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.

На жаль, цей розділ недоступний у безкоштовному уривку.